

Sygn. akt III KK 100/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lipca 2014 r.,
sprawy **R. G.**
oskarżonego z art. 207 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1/ oddalić kasację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
M.G. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2/ obciążyć oskarżycielkę posiłkową M. G. kosztami sądowymi
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w O., wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. w sprawie II Ka (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 maja 2013 r. wydany w sprawie II K (...), którym R. G. został uniewinniony od dokonania czynu zakwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 207 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w O. , kasację na niekorzyść oskarżonego R. G. wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej M. G. i, zarzucając „rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na uniewinnieniu R. G. , pomimo że ustalony w wyroku czyn zawiera ustawowe znamiona przestępstwa znęcania się z art. 207 § 1 k.k.”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w O., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M.G. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast M. G. została obciążona kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

W uzasadnieniu kasacji (s.3), pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, w istocie, formułuje drugi zarzut – naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisu art. 457 § 3 k.p.k., wobec niewystarczająco szczegółowego i nieprzekonującego odniesienia się przez Sąd odwoławczy do zarzutów apelacji. Także ten zarzut jest oczywiście bezzasadny, gdyż, co prawda, uzasadnienie tego ostatniego Sądu nie odznacza się obszernością, to jednak zawiera wystarczające i przekonujące odniesienie się do wszystkich zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Tak syntetyczne uzasadnienie było możliwe w sytuacji, gdy nie były kwestionowane ustalenia faktyczne dotyczące zachowania obojga małżonków G., a rozważania Sądu Rejonowego w W., w uzasadnieniu wydanego w tej sprawie orzeczenia, dotyczące ustaleń faktycznych, oceny dowodów i oceny prawnej zachowania oskarżonego były pełne i trafne (s. 11-13 uzasadnienia SR). Nie było więc potrzeby ich powtarzania w uzasadnieniu orzeczenia Sądu odwoławczego, a dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji, Sąd Okręgowy w wystarczającym zakresie wykazał dlaczego było to możliwe i procesowo konieczne.

Tymczasem, pomimo sformułowania w kasacji zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 207 § 1 k.k., pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w wywodach uzasadnienia kasacji, w istocie, kwestionuje ustalenia faktyczne, co w kasacji w

ogóle jest niedopuszczalne, tym bardziej, że jest to zarzut wobec orzeczenia Sądu pierwszej instancji, gdyż Sąd odwoławczy nie dokonywał ustaleń we własnym zakresie (art. 519 k.p.k. i art. 523 k.p.k.). Wszystko to w sytuacji, gdy pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w uzasadnieniu kasacji jednoznacznie deklaruje, że nie kwestionuje ustaleń faktycznych, a te, przyjęte przez Sądy obu instancji są jednoznaczne jeżeli chodzi o wzajemne wobec siebie zachowanie małżonków G., co doprowadziło Sąd Rejonowy do trafnej prawnej oceny, że oskarżony R. G. nie dopuścił się przestępstwa znęcania się na szkodę żony M. G., którą to ocenę Sąd Okręgowy podzielił, podając w uzasadnieniu swego orzeczenia dlaczego tak właśnie postąpił. Taka ocena prawna, na tle konkretnych okoliczności tej sprawy, nie pozostaje w sprzeczności z konsekwentną od lat linią orzecznictwa Sądu Najwyższego co do przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.